

DEN GRÖNA CYKELN

**LENE
LAURITSEN
KJØLNER**

På uppdrag med Olivia: Bok 1

DEN GRÖNA CYKELN

Översättning:
Annika Lidén

Boknöje

Originalalets titel: Høyt henger de

Copyright © Fagervik forlag, 2019
All rights reserved
Translation copyright © Boknöje 2023

Omslagsdesign: Magnus Riise
Författarfoto: Kristine Hellemo

ISBN 978-91-7713-765-8

Sättning: ScandBook AB
Tryck: ScandBook AB, Falun 2023

Boknöje
www.boknoje.se

*"The best time to plan a book, is when you're doing
the dishes" Agata Christie*

Kapitel 1

Cykeln var grön. Det slog mig att det var en ovanlig färg på en cykel i våra dagar. Det var i och för sig en snygg grön färg, den gick i ett med det täta buskaget vid sidan om. Ändå var ju de flesta cyklar man såg idag grå eller svarta, eller hur? Det andra jag tänkte, var att det onekligen var ett lustigt ställe att lägga den ifrån sig på. Vem lägger en någorlunda ny cykel ifrån sig en bra bit ifrån vägen, mitt bland rötter, stenar och andra saker som får däck att punkteras och kedjor att hoppa av? Jag skulle i alla fall inte gjort det. Det vanligaste här ute på Ankerholmen, var att dumpa tjuvlånade cyklar från den solida kajkanten norrut på ön. Helst vid det nedlagda skeppsvarvet i änden av kajen, som bara besöktes av någon ensam fotvandrare nu och då, och som från sjösidan bara var synlig för hobbyfiskare, vilkas sista hopp om fångst var en stackars vitling.

Ändå tänkte jag inte mer på saken den första dagen jag passerade. Jag blev bara lite förvånad medan jag drog ihop jackan i halsen. Ja, jag registrerade morgondagen som hade lagt sig på den mörka cykelsadeln,

men det var inte ovanligt på sensommaren här ute på Vestfoldkusten. Så jag satte ner fötterna försiktigt mellan mossangripna stenar och fortsatte promenaden, medan havet doftade salt framför mig någonstans.

Dagen efter tänkte jag att den var stulen. Var det ingen som saknade den? Ingen tonåring som behövde den för att komma till skolan? För det var en cykel avsedd för långa ben, det var det inget tvivel om. Trots allt gjorde jag ingenting åt saken. Jag gick vidare, något mer tankfull och nyfiken än när morgonrundan startade, men snart hade jag glömt allt om cykeln. Dino hittade en torr pinne som han tryckte in i min hand för att få mig att kasta. Kasta och hämta, kasta och hämta. Efter en fem-sex rundor upplöstes emellertid hela pinnen. Den hade legat ute under de mäktiga granarna länge, och nu spottade Dino ut de sista träresterna med nysningar och fnysningar. Snart hade han upptäckt något nytt och roligt, en doft han bara måste följa. Jag följde som vanligt efter, något mer andfådd än honom.

Den tredje dagen gjorde jag något. En orubblig höstväxt var på väg upp genom ekrarna på bakhjulet. Det är först när man ser saker vid sidan om varandra, som man förstår hur snabbt naturen växer och återhämtar sig, eller hur? Jag betraktade det gröna mot det gröna och bestämde mig för att flytta cykeln bort till vägen. Då var det i alla fall större chans att någon skulle hitta den. Om någon överhuvudtaget brydde sig. I värsta fall fick jag ringa ... Ja, vem ringde man? Polisen? Hade de tid och resurser att ta sig an bortkomna cyklar?

Sannerligen om jag visste. Det var inte ofta de gjorde sig besväret med att köra den korta vägen över bron från Nötteröy. Strängt taget var det inte heller nödvändigt. En och annan överdrivet förfriskad festdeltagare på seglarklubbens årsfest hade väl förekommit, och i något privat hushåll var det bråk från tid till annan, men ärendena löstes antingen snabbt eller blev snabbt nedtystade här ute. Under en kort period fick lokalbefolkningen lite att prata om när de träffades vid den lokala Spar-butiken, men det var i stort sett det. Livet var tämligen förutsägbart på Ankerholmen. Ja, rent ut sagt väl förankrat i verkligheten, om jag ska försöka mig på en dålig ordvits.

Oavsett behövde jag inte dra cykeln bort till vägen, den rullade fint över stenar och rötter. Sadeln knarrade lite när jag la handen på den, men ingen hade besvärat sig med att låsa den, och jag undrade faktiskt om någon helt enkelt kunde ha glömt den där. Borta vid den barrklädda vägen, så mjuk att mina steg nästan inte hördes, lutade jag cykeln väl synlig mot de välvuxna granarna. Så stod den där vid trädstammen – blank, fuktig och lite tråkig, som om den väntade på sin ägare.

Dino väcker mig från tankarna med ett otåligt skall. Jag vände mig om och gick med raska steg efter honom. Svansen viftade från sida till sida där han följde dagens spår. De studsade tillbaka så fort han hade passerat, som om han aldrig hade gått där. Medan jag småjogade efter honom ner mot stranden, undrade jag om cykeln skulle vara borta nästa dag.

Nu tänker du kanske att det är lite inskränkt av mig att bry mig så mycket om en cykel, vem som äger den och vilket öde den har framför sig. Och du kan ha rätt i det. Ärligt talat kände jag mig ibland trångsynt och begränsad. Min kropp var spänstig tillräckligt, men min hjärna behövde också motion. Det fick den inte alltid. Inte efter att jag förlorade jobbet i en ålder av 45. För övrigt kombinerat med en för mig oväntad skilsmässa.

Varje dag gick jag långa promenader med Dino, ibland gick vi faktiskt tre rundor om dagen. Vi gick som regel längs stranden, där Dino älskade att springa efter pinnar och skrämma upp guppande, slöa måsar från sitt flytande tidsfördriv. Gick vi inte längs stranden, fanns det inte många andra möjligheter än skogen. Ankerholmen var trots allt inte så stor. Man kunde gå runt hela ön på ett par-tre timmar.

Jag försökte läsa minst lika mycket som jag promenerade, men på senaste tiden blev jag ofta sittande med en öppen bok i knäet medan jag försvann in i en annan värld. Inte böckernas värld, som var planen när jag satte mig ner, utan en värld av dagdrömmar. En värld jag var ledsen över att lämna när jag kom till sans igen och upptäckte att jag befann mig i min egen soffa i mitt eget vardagsrum – eller var jag än satt och läste. Jag ville väldigt gärna bli uppslukad av böckerna. Jag ville väldigt gärna att mitt huvud skulle bli lika utslitet som alla joggingskorna jag hade slitit ut på mina promenader, men jag fick helt enkelt inte till det. Det var inga söndriga skosnören, gapande sulor eller lösa skoläster

i min hjärna, nej. Där fanns bara en kristallklar visshet om min egen situation: 48 år, arbetslös och uppenbart obrukbar enligt samhället.

Jag, Olivia Henriksen, skild och med två vuxna, utflyttade söner, var i en livsfas jag hade vissa förbehåll mot. Mina söner var så fantastiska som man kunde få dem, och verkligen något att vara stolt över, men ändå var jag inte nöjd. Jag var en energi som inte användes, jag var en kraft som sakta gled bort i min egen känsla av otillräcklighet. Ibland kändes det som om huvudet skulle sprängas av tankar och energi som inte fick släppas ut någonstans. Det var vid sådana tillfällen jag gick promenader. Raska promenader.

Jag träffade min exman, Erik, när jag var 20. På den tiden arbetade jag i en skivaffär. Det var ett slags sabbatsår efter gymnasiet, är det inte det man kallar det? Den kvällen jag mötte honom, var jag överlycklig för jag hade fått roffat åt mig gratisbiljetter till Kid Creole And the Coconuts. Under "Stool Pigeon", mitt i körsångarnas häftigaste parti, mötte jag Eriks gröna blick två stolsrader framför mig på konserthuset. Resten av kvällen registrerade jag inte så mycket, utan världen pulserade runt omkring mig i en kakofoni av rytmer och gröna ögon. När bandet gick av scenen, såg jag till att befinna mig vid sidan om honom när folk strömmade ut i den varma kvällen. Lite senare såg jag bara Eriks varma händer som strök över mina där de låg över den immiga halvlitern inne på Jazz Alive.

– Följer du med mig ... för att titta på ... min samling?

Vrålade han över bordet mitt i ett häftigt saxofonsolo.

Jag hörde inte vad han sa med en gång, men för säkerhets skull ropade jag tillbaka: – Ja! Det var precis då musiken bestämde sig för att ta en paus, och mitt svar rungade klyschigt ut bland de rödvinsdrickande, samtalande gästerna.

Från det ögonblicket var vi tillsammans. Jag såg mig aldrig tillbaka, men det skulle det visa sig att han gjorde – hela tiden.

Den tredje dagen i skogen såg jag mig inte heller tillbaka, utan valde en annan runda än de två föregående dagarna. Det var inget märkvärdigt med det, det hände ofta att jag varierade mig. Både Dino och jag gillade att upptäcka allt vi kunde ute på Ankerholmen. Kanske inte allt, när jag tänker efter. Inte sådant som vi hade framför oss just den här dagen.

Dino väntade alltid på mig där vägen delade sig, tittade förväntansfullt på mig och viftade nöjd på svansen när jag talade om för honom vilken väg vi skulle ta. Han var egentligen glad oavsett, om jag ska vara ärlig. Kanske det var jag som behövde variation och var äventyrlig?

Den här dagen gick jag snabbt upp för den branta sluttningen mot stugområdet. Ankerholmen har massor av sommarstugor, mestadels befolkade av trevligt Oslo-folk, men det är många bofasta här också. Jag är alltså en av dem. Rädslan hos vissa här ute, är att vi bofasta en dag ska bli en ”utdöende ras”. Jag ser att det är en verklig och berättigad rädsla. Pressen från nyrika finansfolk med fickorna fulla av pengar och stort begär

efter sommarställen, är märkbar här ute. Ankerholmen har haft turen att godkännas av det fina folket. Nu är det status att säga att man har stuga här. Det händer att en och annan nybliven stugägare försöker sig på en färsk komposthög mitt på en upptrampad och väl använd stig, men annars har vi inte upplevt de stora konflikterna med stugfolket. Eller "badgästerna", som min mormor brukade kalla dem. Det var lite annorlunda när jag delvis växte upp här för årtionden sedan, då kunde man se stugor med skylt på väggen: "Varning för skrämskott!" Jag utgår ifrån att man inte får lov att göra så längre. Dessutom fanns där aldrig några skrämskott. Vi lekte där vi, och alla mina barndomsvänner lever fortfarande, vad jag vet. Ärligt talat har jag tappat kontakten med de flesta av dem. Det är väl priset man får betala när man bor flera år i utlandet.

– Du skulle kanske inte ha gjort det, sa Oskar, min bror, en dag.

– Vad menar du? Jag tittade lite förvånat bort på honom, det liknade inte honom att blanda sig i vad jag gjorde eller inte gjorde.

– Bara hängt efter Erik under alla dessa år. Du borde fått dig en bättre utbildning.

Oskar hade självklart rätt. Jag har tillbringat det mesta av mitt vuxna liv som "sällskapsdam" till Erik. Han jobbar på UD och skickades från ambassad till ambassad runt om i världen.

– Vi var aldrig så länge på samma ställe att jag hann med det. Det vet du mycket väl.

– Jag tycker fortfarande det är konstigt att du inte kan använda språken du kan till något. Oskar kliade sig i bakhuvudet. Han gjorde alltid det när han var fundersam.

– Det är visst mer som krävs idag. Masterexamen. Livserfarenhet värdesätts inte så högt, har jag förstått. Jag suckade resignerat.

– Det är något fundamentalt galet i vårt samhälle, det har jag sagt förut.

– Erik ville inte att jag skulle jobba heller ... Jag vet inte varför jag sa det, för jag visste att Oskar irriterade sig gränslöst över att hans syster hade varit en sådan kvinnlig toffel i årtal.

– Och du dansade efter hans pipa och gjorde som han sa. Oskar reste sig. – Du såg ju hur det gick till slut.

Jag svarade honom inte, det var inte nödvändigt.

Noll utbildning och noll yrkeserfarenhet, bortsett från en unik förmåga att sätta samman kreativa bloms-terbuketter och planera middagar: det var Olivia Henriksen. Därmed stod jag på bar backe när det dök upp en storbystad, företagsam italiensk sekreterare i Eriks liv, tio år yngre än mig och med ögon som mahognylackerat trä. Jag kände mig som en urblekt furupall i jämförelse.

Det var inte mycket mahogny i vegetationen på Ankerholmen. Lyckligtvis. Även om jag gick snabbt genom skogen, blev jag inte andfådd. Formen var användbar. Nu stod jag på toppen av åsen – jag blev aldrig trött på att beundra utsikten härifrån. Långt där ute låg fyren,

den kunde skymtas som en randig polkagris om vädret var klart, som det var idag. Innan blicken hann ända ut dit, träffade den på dussintals öar utspridda i glittrande, mörkblått vatten. Öarna låg där som småkakor i olika storlek.

Där jag stod, var jag omgiven av granar, inte så höga som jag själv var, men så höga som de kunde bli i den magra jorden. Här växte det så att säga bara sporadiska fläckar med blåbärsris, på ren och skär vilja.

Jag gick över mjuk, mjuk mossor mot toppen av åsen och den brunbetsade stugan som ägdes av en familj som jag visste hette Nilsen. Helt oväsentligt i detta sammanhang såklart, men viktigt för mig. Medan jag gick, drog jag girigt in doften av svamp, granbarr och salt sensommarhav. Dino irrade runt mig och borrhade ner nosen i spännande hål, medan jag njöt av lugnet och strosade långsamt framåt. Plötsligt var han borta. Jag tittade mig förvånat omkring. Han brukade i stort sett alltid hålla sig så nära att jag kunde se honom. Vad i hela världen hade han hittat på nu?

– Dino? Jag ropade lite osäkert på honom. Min röst ekade inte någonstans, så jag stod kvar och lyssnade på tystnaden. Ett svagt vindsus rörde sig uppe i trädkronorna, för övrigt var det bara min egen andning som hördes. Jag såg havet slå mot stranden där nere, men jag var för långt bort för att höra det.

Då hörde jag ett ivrigt skall. Lättnaden skickade en stöt ut i mina fingertoppar. Han måste vara på den andra sidan av stugan, som ruvade mitt i den lilla gläntan.

Jag överraskade mig själv med att rysa; vanligtvis var jag inte lättskrämd. Var kom detta ifrån? Fönsterna var förspikade, och det såg ut som den lilla stugan knep ihop ögonen. Dino skällde igen, den här gången var det ett märkligt skall, kort och osäkert. Verkade han rädd? Jag skakade av mig den olustiga känslan och rundade hörnet på stugan.

Min lilla beagle stod nederst i den slitna trätrappan och tittade uppåt mot den generösa terrassen och ytterdörren. Jag visste från förut att dörren var rödmålad och hade trälistor i fiskbensmönster. Dessutom var den gjord så att man kunde öppna den översta delen utan att öppna den nedersta. Hemtrevlig var den, det hade jag ofta tänkt när jag passerade. Av en eller annan anledning tänkte jag på röd saft och en bastant mor som serverade våfflor ut genom dörröppningen. Hopplöst romantisk, ja, jag är klar över det.

– Dino, då. Vad är det du håller på med? Jag hörde själv en liten skälvning på rösten. Dino viftade på svansen, men han gjorde det oregelbundet och med svansen lite nedåt.

När jag följde riktningen på hans blick, såg jag ett par skor.

Ovanliga skor att gå på promenad i, tänkte jag. Det var inte seglarskor, något som kunde varit rimligt med tanke på seglarklubbens lokal i närheten. Det var inte heller joggingskor, något som kunde varit rimligt med tanke på att vi befann oss i oländig terräng. Det var italienska, handsyddas skor, gjorda för styrelserum och flanerande

över Ponte Vecchio eller en eller annan piazza.

Sannolikt varade inte det här ögonblicket länge, även om det kändes länge där och då. Jag lät blicken glida upp över ett par välklädda mansben, men så träffade skräcken mig. Jag kan svära på att till och med vinden i träd Kronorna stillnade när det gick upp för mig vad som var fel: Skorna hängde med spetsarna ner och i tomma luften. De var fästa på en kropp, och det var en hel kropp, men den hängde. Runt kroppen surrade en osannolik mängd feta flugor.